

Miljardairsurfer

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2025 Misha Bell

www.mishabell.com/nl

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789465313887

Hoofdstuk Een

BROOKLYN

“**H**ebben jullie een vakantie voor me geboekt?” Ik staar naar mijn vriendinnen. Ik wist dat ze deze brunch zouden betalen, daarom had ik voor een plek met bescheiden prijzen gekozen, maar een reis naar Florida? Serieus?

“Zag je dat?” zegt Jolene met haar kenmerkende grijns, een grijns waardoor ze eruit ziet als het liefdeskind van de Joker en de demonenclown uit *It...* maar dan knap. Als ze een hond was, dan zou ze een Australische herder zijn, een majestueus wezen dat tot mijn ontzetting zelden een trimbeurt nodig heeft. “Ze gaf bijna over,” vervolgt ze.

Zoals altijd schudt Dorothy afkeurend haar hoofd bij Jolenes capriolen. Zij zou als hond een basset hound met trieste ogen zijn — nog een ras dat helaas geen trimbeurt nodig heeft.

Deze twee beschouwen zichzelf niet als

vriendinnen van elkaar, alleen van mij, wat het des te verbijsterender maakt dat ze hebben samengewerkt om iets te doen, vooral iets dat zo logistiek geavanceerd is als het plannen van een last minute vakantie voor mij.

Dorothy richt haar aandacht op mij. “Je hebt het nodig,” zegt ze vastberaden.

“Brooklyn heeft *het* heel erg nodig,” zegt Jolene. “Zo erg zelfs dat ik eindelijk iets heb gevonden waar ik het met oma hier over eens ben.”

Yep. Dorothy is een kattenmens terwijl Jolene een hondenmens is, dus ze kunnen net zo goed met elkaar overweg als hun huisdieren. Aan de andere kant kunnen sommige katten goed met honden overweg, dus het is een slechte analogie.

Dorothy vernauwt haar ogen. “Ik ben de jongste aan deze tafel.”

Strikt genomen is dat waar. We hebben elkaar ontmoet toen we eerstejaarsstudenten op het Brooklyn College waren. Dorothy was een jaar eerder van de middelbare school gekomen en was zestien, ik was zeventien en Jolene achttien. In tegenstelling tot mij zijn mijn vriendinnen afgestudeerd en hebben ze goedbetaalde banen gekregen waarmee ze grote gebaren kunnen maken, zoals deze reis.

“Je bent alleen biologisch gezien jonger,” zegt Jolene.

“Hoe kun je anders jonger zijn?” eist Dorothy.

“In geest,” zegt Jolene. “De jouwe is die van een zeventigjarige maagd met een opgedroogde —”

“Hou je mond,” snauw ik in de toon die ik meestal bewaar om mijn zevenjarige zoon en zijn vrienden te kalmeren. “Ik kan dit niet aannemen.”

“Ik zei het je toch,” zegt Jolene tegen Dorothy en ze neemt een sierlijke slok uit haar mimosaglas. Tegen mij zegt ze: “Het is allemaal niet-restitueerbaar en geen van ons kan het gebruiken.”

Mijn kaak tikt. “Ik kan niet gaan. Ik heb een baan —”

“Ik heb met een van de andere trimmers gesproken,” zegt Dorothy. “Neveah, geloof ik. Ze zei dat ze voor je zou invallen.”

“Neveah?” Ik zucht. “Mijn klanten zullen pissig zijn. Die vrouw laat elke hond op een poedel lijken.”

“Ik kan het aan iemand anders vragen.” Dorothy’s stem wordt hard. “Maar je gaat, en dat is definitief.”

“Hoe zit het met Reagan?” eis ik. “Wie van jullie gaat er oppassen?”

Dat wil niet zeggen dat ik ze zou *laten* oppassen. Als hij bij Jolene blijft, dan zal hij een vriendin krijgen die hij in korte tijd zwanger zal maken. En ik zeg niet dat Reagan zelf een bijproduct van haar invloed op *mij* was... maar zij was het die me naar de bar had gesleept waar ik de spermadonor ontmoette die me zwanger had gemaakt. Niet dat het beter zou zijn als hij bij Dorothy zou blijven. Hij zou met het tegenovergestelde lot kunnen eindigen — hoewel ik niet zeker weet wat dat is. Zich bij geestelijken aansluiten? Sandalen met sokken dragen?

Jolene huivert. “We zijn geen heiligen. Nou, ik niet.

We hebben voor hem ook een oplossing. Er is een kamp in de buurt van je Airbnb — ook allemaal betaald en niet-restitueerbaar.”

“Een kamp?” Ik kijk naar Dorothy.

“Met een goede reputatie,” zegt Dorothy. “Tot nu toe zijn er geen dodelijke slachtoffers.”

“Geen dodelijke slachtoffers. Geweldig.”

“Je weet hoe sociaal hij is,” zegt Jolene. “Hij zal het geweldig vinden, en dat weet je.”

Door de waarheid van haar uitspraak voel ik me gewoon schuldig dat ik zelf geen reis voor hem naar een zomerkamp kan veroorloven.

Mijn schouders gaan hangen. “Waarom doen jullie dit?”

“Omdat je net vijftientig bent geworden,” zegt Jolene. “Dat is een rond getal.”

“Ronde getallen hebben aan het einde een nul,” zegt Dorothy.

“Vijftientig is ronder dan vierentwintig of zesentwintig,” antwoordt Jolene zelfvoldaan.

“Dat is niet het ‘waarom’ dat ik bedoelde,” zeg ik. “Waarom een vakantie betalen en niet, laten we zeggen, een maand van mijn huur?” Dat laatste zou me in het grote geheel waarschijnlijk meer helpen — niet dat ik hun geld zou aannemen.

“Je hebt dringend vitamine D nodig,” zegt Jolene, terwijl ze met haar perfect verzorgde blonde wenkbrauwen wiebelt.

Ik verslik me bijna in mijn mimosa. In Jolene-taal staat vitamine D voor ‘dikke pik’. Daarom verwacht ik

dat Dorothy ineen zal krimpen, maar in plaats daarvan knikt ze.

“Is dat waarom je Florida hebt doorgeduwd?” vraagt ze aan Jolene. Ze draait zich naar me toe en voegt eraan toe: “Je ziet er bleek uit. Heeft je arts gezegd dat je een tekort hebt?” De onuitgesproken “Zo ja, waarom heb je het me niet meteen verteld?” is luid en duidelijk.

De kwaadaardige glimlach op Jolenes gezicht is te veel. “Ik weet zeker dat Brooklyns dokter zou zeggen dat ze die vitamine D heel erg nodig heeft.”

Dorothy’s al bezorgde uitdrukking wordt nog bezorgder. “Vitamine D is van cruciaal belang voor je botten.”

“Ja,” zegt Jolene betekenisvol tegen me. “Wanneer was de laatste keer dat je zelfs maar aan... een bot hebt gedacht?”

Dorothy kijkt naar de lijkleke huid van mijn gezicht. “Als het tekort erg is, dan moet je misschien wat supplementen overwegen?”

Staat Jolene op het punt om een dildograp te maken?

“Ja, je moet die vitamine D *oraal* innemen,” zegt Jolene. “Goed idee.”

Dorothy frons. “Oraal? In tegenstelling tot wat, huidpleisters? Ik denk niet dat die werken.”

Jolene grijnst breder. “Persoonlijk neem ik vitamine D liever als een vaginale zetpil, maar soms kan het rectaal nemen —”

“Hoe slaag je er toch altijd in om elk gesprek naar geslachtsdelen te sturen?” eist Dorothy van Jolene. Ze

wendt zich tot mij en voegt eraan toe: “Champignons bevatten ook vitamine D. Zalm, en —”

“Het is gewoon te veel.” Ik duw de tickets weg. “Ik heb jullie twee figuurtjes van papier-maché voor jullie verjaardagen gegeven.”

“Ik ben dol op mijn Wonder Woman,” zegt Dorothy. Ik zucht. “Het is eigenlijk het Vrijheidsbeeld.”

“En ik hou van meneer grote pik,” zegt Jolene.

Ik tuit mijn lippen. “Ik heb het je al zo vaak gezegd... het is de toren van Pisa.”

“Het punt is dat je een pauze verdient,” zegt Dorothy. “En je vergeet hoe je me met mijn oma hebt geholpen toen ze ziek was.”

“En mij toen meneer Goobers dat probleem met zijn penis had.”

“Het enige wat ik heb gedaan, is hem helpen zijn lippenstiftje terug te trekken,” zeg ik met een oogrol. “Het haar dat daar vast komt te zitten, is een veelvoorkomend probleem voor pluizige honden. En je oma, Dorothy, is de liefste dame die ik ooit heb gekend. Het was me een genoegen om haar te helpen.”

Jolene wiebelt weer met haar wenkbrauwen. “Was het een genoegen om meneer Goobers te helpen?”

“Ieww, hou op,” zegt Dorothy, terwijl ze haar neus optrekt. “Ik dacht dat zelfs jij de grens trok bij bestialiteit, maar ik denk dat ik me vergist heb.”

“Maar serieus,” zeg ik. “Ik kan dit niet aannemen.”

“Dan denk ik dat zowel het kamp als de Airbnb verloren zullen gaan,” zegt Jolene dramatisch zuchtend. “En de volgende keer dat je aanbiedt om meneer

Goobers een gratis knipbeurt te geven, dan heb ik geen andere keuze dan te weigeren. En ik zal ook naar een dierenarts gaan om hem met zijn penis te helpen.”

Grr. Daar heeft ze me. Niet met het trimmen en het deel met de penis van meneer Goobers, natuurlijk. Het is de niet-restitueerbare status van hun extreem dure geschenk dat het vrijwel onmogelijk maakt om te weigeren.

“Ik moet met mijn zoon praten,” zeg ik, terwijl ik naar strohalmen grijp. “Als hij niet wil gaan —”

“Reagan? Je maakt een grapje, toch? Hij springt voor traktaties hoger dan meneer Goobers,” zegt Jolene. “Maar doe wat je nodig hebt om je op je gemak te voelen. Want je gaat op vakantie en dat vitamine D-tekort oplossen.”

“Zomerkamp?” schreeuwt Reagan voordat ik hem de details kan vertellen, zoals dat er geen kannibalen zullen zijn. “Dank je, dank je, dank je!” Hij begint als een van mijn viervoeters door het huis te rennen als ze door het dulle zijn.

Jolene had gelijk. Hij is duidelijk dolgelukkig. Zo erg zelfs dat mijn borst zich onaangenaam samenknijpt. Ik moet uitzoeken hoe ik hem meer van dit soort ervaringen kan geven.

Maar ook... zou het mijn zoon kwaad doen om op zijn minst te doen alsof hij de persoon zal missen die vijfendertig martelende uren van hem lag te bevallen?

Op de vlucht naar Jacksonville speelt Reagan zijn videogame terwijl ik mijn best doe om niet naar hem of andere onschuldige omstanders te snauwen. Dankzij mijn enorme geluk was het Rode Kruis slechts enkele uren geleden aangekomen, waardoor ik het soort krampen kreeg dat, als je ze aan een krijgsgevangene zou geven, het tegen de Conventies van Genève in zou gaan.

Bedankt, lichaam. Was een ontspannende vliegreis te veel gevraagd?

Ik kijk naar mijn pols waar mijn verjaardagscadeau van vorig jaar zit. Het is een Octothorpe Glorp, een fitnessstracker die me zou moeten waarschuwen wanneer opoe naar de stad komt. Vaak stel ik me de gizmo voor alsof die tegen me praat met een stem die een mix is van Richard Simmons en Gollum:

Mijn lieve Precious, als ik kon, dan zou ik elke tampon die je ooit hebt gebruikt in een heiligdom bewaren en de glimlachen die ik uit mijn favoriete foto's van jou heb geknipt aan ze vastlijmen. Helaas, als het om de functie gaat die je noemt, volg ik alleen je cycli, en voorspel ik ze niet.

Ik lijd de rest van de vlucht zo stoïcijns als ik kan. Zodra we zijn geland, huur ik een auto en breng ik Reagan rechtstreeks naar het kamp — een strandachtig en chill etablissement dat achter elkaar Jimmy Buffett afspeelt.

“Oké, doe!” zegt Reagan zonder een seconde te

aarzelen voordat hij wegloopt om de omgeving te bekijken.

Ik wacht om er zeker van te zijn dat hij niet terug komt rennen en me vertelt dat het hem niet bevalt wat hij ziet. Nee. Hij denkt waarschijnlijk dat ik al vertrokken ben, of hij is helemaal vergeten dat ik besta.

“Hij heeft toegang tot een telefoon,” zegt de dichtstbijzijnde counselor, die op een padvinder lijkt, geruststellend tegen me. “En we hebben je nummer in ons bestand staan. Zodra hij zich heeft geteld, zal hij je bellen. Ga maar.”

Ik ga met een zucht terug naar de auto en begin te rijden.

Mijn humeur was al slecht, maar nu is het erger dan dat van een gestrest nijlpaard met slaapgebrek, dat bedekt is met teken. De groene en idyllische natuur om me heen zorgt ervoor dat ik me alleen maar rot voel over waar ik eigenlijk woon, net als de veel mooiere wegen en schonere straten. Maar dan rijd ik bijna over een echte levende alligator en voel ik me een beetje beter over de vergelijking tussen mijn naamgenoot in NYC en Palm Islet, Florida, het illustere stadje waar mijn vakantie zal zijn. Hetzelfde geldt als een hert een paar minuten later zelfmoord probeert te plegen met mijn auto, en wanneer de vrouw in de auto voor me stopt om een schildpad te redden — en ze tijdens het gebeuren onder geplast wordt.

Je moet wel van Florida houden.

Mijn Airbnb blijkt zich in een beveiligd complex te bevinden en de vrouwelijke bewaker bij de ingang is

net zo grondig als een TSA-agent. Als al mijn papieren in orde lijken te zijn, trekt ze haar neus op en mompelt ze iets over de VvE die Airbnb-accommodaties in de gemeenschap meestal verbiedt, en dat de mijne een zeldzame uitzondering op de regel is. Ze vertelt me verder dat de VvE meestal een toeslag voor overnachtende gasten in rekening brengt, maar dat de eigenaar van *mijn* Airbnb van ‘alle regels’ is vrijgesteld.

O, wat erg, zeg. Hoe kunnen de arme leden van de VvE ‘s nachts slapen? Terwijl ik weggrijd, kost het moeite om niet te vragen of de VvE in dit geval voor Vereniging voor Eikels staat.

Als ik door de gemeenschap rijd, merk ik dat de huizen charmante mixen van Spaanse, mediterrane en Caribische stijlen zijn en dat ze allemaal onberispelijke gazons hebben — het moet dezelfde VvE zijn die hier met ijzeren vuist regeert. Maar als ik de doodlopende weg inrijd waar mijn Airbnb zich bevindt, is het monotone patroon doorbroken. Huizen nummer vier en vijf op Gatorview Drive zijn tweelingen, en beide hebben scherpe hoeken, ze zijn bedekt met spiegelende oppervlakken en tonnen chroom, en ze doen me denken aan iets dat je in een museum voor moderne kunst zou kunnen zien.

Aangezien een van deze van mij is, neem ik aan dat beide tot dezelfde van VvE-regels vrijgestelde eigenaar behoren.

Mijn humeur verbetert minutieus als ik het meer naast beide huizen zie, met de ongerepte natuur aan de overkant. Het uitzicht vanaf mijn Airbnb moet

spectaculair zijn, maar iets minder dan vanuit het naburige huis.

Ik controleer mijn fitnesstracker voor de tijd.

Liefste Precious zou moeten overwegen om meer stappen te zetten, om die sappige dijen strakker te maken voor mijn stalking — ik bedoel kijkplezier.

Shit. Ik ben te vroeg om in te checken en het wordt behoorlijk warm. Volgens Evan, die me namens deze Airbnb appjes heeft gestuurd, kan de code voor het garageslot pas na half twaalf worden gebruikt, maar ik kan tegen die tijd aan een zonnesteek overlijden.

Ik wil ook dat de vakantie begint, samen met de daarbij behorende ontspanning.

Waarom zou ik die code nu niet testen?

Ik loop naar de garage, typ de code in en de deur gaat open. Bingo! Tussen dit en het ontbreken van een auto op de oprit of in de garage, weet ik vrij zeker dat ik het huis binnen kan gaan.

Nadat ik in de garage heb geparkeerd, open ik de deur van het huis zelf — wat volgens Evan de ingang is die ik zal gebruiken om te komen en gaan.

De deur leidt rechtstreeks naar een ultramoderne keuken ter grootte van mijn hele appartement, en daar, op het granieten eiland, staat een spread van lekkere tapas.

Dit is pas een chic welkom. Ik zie een klein stukje gegrilde zalm, een gigantische boon, een bijgerecht van rijst, een assortiment augurken, een heleboel kleine groentes en iets dat er net zo uitziet en ruikt als misosoep.

Japanse tapas?

Ik haal mijn schouders op en proef de zalm terwijl ik door een raam van vloer tot plafond van het uitzicht op het meer geniet.

Ik ben weer jaloers op Floridianen. In New York zou je een miljardair moeten zijn om iets in de buurt van dit huis met dit soort uitzicht te hebben.

De vis is goddelijk, dus ik proef elk van de groenten, die ook geweldig zijn. Zelfs de boon is lekker en de misosoep is de beste in zijn soort, in gelijke mate zoet en hartig.

Plotseling hoor ik geritsel aan de andere kant van het eiland.

Wat voor de duivel?

Het eiland blokkeert mijn zicht, dus ik stap voorzichtig naar de plek waar het geluid vandaan komt — een gootsteen die ik eerder niet kon zien.

Ik snak naar adem.

Er staat een man op. Op basis van de gereedschappen die op de vloer liggen, neem ik aan dat hij een loodgieter moet zijn die de gootsteen repareert.

Ik moet toegeven dat tot vandaag, als ik me een loodgieter in mijn hoofd zou moeten voorstellen, dan zou hij (is dat seksistisch?) eruitzien als Super Mario met een cartoonachtige snor, overall en evenveel sexappeal als een blobvis.

Deze loodgieter moet echter de heetste man zijn die ik ooit heb gezien.

Zijn ogen zijn het heldere blauw van een Siberische husky, zijn haar is de zongebleekte tint van de vacht

van een golden retriever en zijn scherpe hoekige gelaatstrekken zijn goddelijk zonder hondenanalogen. Helaas zijn zijn oren bedekt met een koptelefoon, maar ik wed dat zij ook sexy zijn. O, en zijn blote borst heeft een leger van glinsterende spieren die een sixpack bevatten. Zijn tepels zijn ook hard.

Correctie, het zijn *mijn* tepels die hard zijn.

Hij ziet me en fronst, maar hij laat zelfs chagrijnig er goed uitzien. Dan gaat zijn blik naar wat er van de tapas over is en schieten zijn ogen ijspegels naar me.

“Wie ben jij?” eist hij in een lage grom die op de een of andere manier sexy is. “En waarom heb je mijn verdomde ontbijt opgegeten?”

Hoofdstuk Twee

EVAN

Twintig minuten eerder

Ik val om van de honger. Als ik niet snel eet, dan val ik misschien wel flauw.

Vasten en cardio is het domste idee sinds het worstelen met alligators en het jagen op adelaars met behulp van drones.

Na mijn ochtend-jog op het strand, ben ik als een beer die na een lange winter wakker is geworden, en ik heb het over typische beren, niet de onruststokers die door het vuilnis rommelen die we in deze delen hebben die vanwege het warme weer niet eens een winterslaap hoeven te houden. Ik heb hoofdpijn, geen energie en ik voel me extreem boos (zoals de genoemde beer), vooral over de domheden van de wereld, waarvan er veel zijn. Voorbeeld: ik stond op het punt om te ontbijten nadat ik het huis voor de volgende huurder had bekeken, maar ik heb net, nadat ik mijn

handen heb gewassen, ontdekt dat de gootsteen verstopt is.

Kan iemand me eraan herinneren waarom ik dit doe? Ik dacht dat het was omdat ik graag met mensen uit verschillende plaatsen omga, maar nu begin ik te vermoeden dat ik een masochistische inslag heb.

Wat ik niet had verwacht, is dat je naast het socialiseren ook leert wat voor dingen mensen in de afvalvernietiger gooien. Tot nu toe heb ik een blonde pruik, een hoorn van een hert, een fietsband en genoeg dildo's en buttpluggen gezien om een winkel van seksspeeltjes van een voorraad te voorzien.

Fucker. Ik moet zien wat het is. Ik kan pas van mijn maaltijd genieten als ik dit heb geregeld. Misschien moet ik mijn eigen trend beginnen — vasten en sanitaire voorzieningen.

Ik trek mijn shirt uit, ga onder de gootsteen liggen en voeg een nieuwe veroorzaker van een verstopping aan mijn collectie toe: een pluche Pokémon, met de naam Pikachu.

Mijn eerste instinct is om het gezin een slechte recensie op Airbnb te geven en kosten in rekening te brengen, maar ik verander snel van gedachten. Ik haat slechte recensies, dus de Gulden Regel zegt dat ik ze niet mag uitdelen tenzij ik het echt meen, en op dit moment kan het mijn humeur zijn dat me verleidt.

Wat ik nodig heb, is een maaltijd, gevolgd door wat knuffels van Harry en Sally. Als ik morgen nog steeds boos ben over Pikachu, dan schrijf ik de recensie. Hoewel ik al weet dat ik dat niet zal doen, omdat ik

nog nooit slechte recensies over andere gasten heb geschreven van wie de diverse items dezelfde afvalunit hebben verstoep.

Als ik onder de gootsteen vandaan kom, hoor ik iets, waardoor mijn hongerige hart overslaat.

Een indringer?

Onwaarschijnlijk in een beveiligd complex, maar niet onmogelijk.

Ik sta voorzichtig op.

Het is een vrouw.

Een lange, slanke vrouw met glanzend haar in de kleur van chocolade, ogen in de meest heerlijke tint van karamel, een huid als vanille-ijs en een mond zo rijp als —

Fuck. Ik moet eten, zodat ik de hele wereld niet meer in termen van eten kan zien.

Dan gaan mijn ogen naar mijn ontbijt, waar ik over heb lopen fantaseren.

Het is weg.

Deze *dief* heeft het opgegeten.

Nee.

Fuck, nee.

“Wie ben jij?” Ik ruk de koptelefoon van mijn oren. “En waarom heb je mijn verdomde ontbijt opgegeten?”

De handen van de vreemdeling gaan naar haar heupen. “Ik huur deze ruimte. Wie ben *jij*?”

Dus dit is Brooklyn... uit Brooklyn. “Je huurt nog niets,” snauw ik. “Voor zover ik weet, bevinden New York en Palm Islet zich in dezelfde tijdzone, en het is op beide plaatsen nog geen half twaalf.”

Ze doet een stap achteruit, maar dan worden haar ogen zo smal als spleetjes. “Dus... *dit* is wat hier voor klantenservice doorgaat?”

Mijn kaak tikt. “Ik zal het nog eens herhalen. Je bent geen klant. Nog niet. Je lijkt meer op een indringer, en hier worden die vaak neergeschoten.”

“Ah, dus je bent een echte psychopaat?” Ze scant me zonder de angst die bij haar uitspraak hoort. Als haar blik op mijn hand valt, worden haar ogen groter. “Is dat een verscheurd knuffelbeest?”

Shit. Ik heb de overleden Pikachu als een stressbal vast. Misschien lijk ik wel op een psychopaat... of wat nog erger is, op het stereotype van een inheemse Floridaan.

Ik open de prullenbak en gooi Pikachu's overblijfselen daar zonder een grafrede in. “Het kleine snotjong dat vanmorgen is vertrokken, heeft dat speelgoed in de afvalvernietiger gestopt.”

Brooklyn tilt haar puntige kin op. “Dus je bent niet alleen onbeleefd, je haat ook kinderen.”

Haat ik kinderen? Mijn nekharen gaan omhoog staan. Ik heb die beschuldiging eerder gehoord — oké, onder andere omstandigheden — en het is net zo onwaar als woedend makend.

“Wat nog meer?” gaat ze verder. “Sla je in je vrije tijd oude dametjes in elkaar?”

Zijn deze hypothetische oude dametjes onderdeel van de VvE? Hoe dan ook, ik zou er nooit een slaan... het maakt niet uit hoe verleidelijk die specifieke dames het voorstel soms maken.

“Ben ik onbeleefd?” Ik gebaar naar mijn zogenaamde maaltijd. “*Ik* ben niet naar binnengeslopen om *jouw* eten op te eten.”

“Kun je dat eens vergeten?” Ze zet haar voeten breder neer, als een bokser die klaar is om nog een rondje te gaan. “Ik dacht dat de tapas hier als een warm welkom waren neergezet. Het is duidelijk dat je de betekenis van de term niet kent.”

“Tapas?” Ik veeg een zweetdruppel van mijn voorhoofd. “Dat was een traditioneel Japans ontbijt.”

Ze trekt haar neus op. “Zalm als ontbijt?”

Ik adem gefrustreerd uit. “Ga je nu een hele cultuur afzeiken?”

“Nee,” zegt ze. “Alleen jou.”

“Doen New Yorkers geen gerookte zalm op hun bagels?” zeg ik. “Dat is ook zalm.”

Ze gnuift. “Doet niet iedereen gerookte zalm op zijn bagels?”

Touché. Als ik aan een bagel met gerookte zalm denk, dan rommelt mijn maag zo hard dat ze even naar achteren stapt. Dan verschijnt er voor het eerst iets dat op schuld lijkt op haar gezicht.

“Luister,” zegt ze. “Het is duidelijk dat als ik had geweten dat het *jouw* eten was, ik het niet had opgegeten.”

Ik haal diep adem en dwing mijn gespannen schouders naar beneden. “Is dat een verontschuldiging?”

Ze gnuift zichtbaar. “Ga je je verontschuldigen dat je een lul bent?”

“Nee, maar je kunt jezelf als vroeg ingecheckt beschouwen.”

Zo.

Ik voel me als een heilige als ik de keuken uit stamp, tenminste totdat ik haar parfum ruik of wat het ook is. Yuzu, salie en kruidnagel. Heerlijk.

Fuck mij. Mijn maag begint weer.

Ik sla de deur achter me dicht en haast me naar mijn eigen huis —waar een veel waardelozer ontbijt op me wacht.

Hoofdstuk Drie

BROOKLYN

Terwijl de klootzak langs me loopt, detecteert mijn neus sterfruit, oceaanzout en was. Hmm. In combinatie met de manier waarop hij eruit ziet, laten de laatste twee geuren me denken dat hij in zijn vrije tijd misschien een surfer is.

Maar zijn surfers niet relaxter? Zijn persoonlijkheid is zoals de meeste mensen denken dat pitbulls zijn, en chihuahua's — hoewel die oneerlijke fokkers van hondenstereotypen zijn.

“Wacht, je bent je gereedschap vergeten!” roep ik, maar hij hoort me niet.

Geweldig. Dit betekent dat ik hem waarschijnlijk weer zal moeten zien.

Ik haal kalmerend adem en eet het laatste van zijn ontbijt op, want dat kan ik net zo goed doen. Als het eten op is, slik ik mijn laatste Advil door en loop de afgeschermdede veranda op om het gigantische zwembad met uitzicht op het meer te bekijken.

Wauw.

Zelfs als ik niet op enkele minuten van het strand was, dan zou deze vakantie alsnog geweldig zijn.

Misschien kan ik voor het eerst in zeven jaar echt ontspannen?

Ik plof op een nabijgelegen loungestoel, maar in plaats van te ontspannen, begint mijn geest de interactie met de hete loodgieter opnieuw af te spelen en vraag ik me af of ik overdreven heb gereageerd. Misschien had ik last van menstruatie-geïnduceerde prikkelbaarheid?

Ach ja. Ik heb tenminste mijn hormonen als excuus. Wat is het zijne?

Plotseling bereikt een vervelend geluid mijn oren. Het is een luid gezoem dat me aan een gigantische stofzuiger uit de hel doet denken.

Over de hel gesproken, waarom ruik ik zwavel?

Ik scan mijn omgeving. Er sproeit een sproeier aan de rechterkant van het gazon, maar die zijn niet zo luid.

Dan zie ik waar het geluid vandaan komt. De loodgieter rijdt, nog steeds zonder shirt, met een helse machine over het gras.

Hij is of het gras aan het maaien of hij filmt een advertentie voor die machine — en ik heb plotseling zin om er een te kopen.

Ik denk dat hij meer is dan alleen een loodgieter.

“Hé!” roep ik.

Geen reactie.

“Gast!”

Nee. Hij heeft een koptelefoon op, dus tussen dat en

het geluid, betwijfel ik of hij zichzelf kan horen denken... ervan uitgaande dat hij ooit aan die activiteit doet.

Ik open de hordeur van de veranda en zwaai met mijn armen.

Hij stopt eindelijk het lawaai en doet zijn koptelefoon af.

“Kun je dat *niet* doen?” roep ik.

Zijn ogen vernauwen zich. “Wat niet doen? Bestaan?”

Ik rol met mijn ogen. “Je kunt zoveel bestaan als je wilt, maar misschien zonder zoveel lawaai?”

“O.” Hij kijkt naar zijn machine. “Word je door het grasmaaien gestoord?”

Was dat sarcasme? “Ja! Het zou iedereen met oren storen. Kun je het een andere keer doen?”

Hij zucht. “Het oorspronkelijke plan was om dit te doen *voordat* je incheckte, maar we weten hoe *dat* is afgelopen.”

Ik zucht ook. “Dus... is dat een ‘nee?’”

Hij ademt geïrriteerd uit. “Wanneer zou het voor u handiger zijn, Majesteit?”

“Klinkt het altijd zo?” vraag ik.

Hij knikt geïrriteerd met zijn hoofd.

Ik kijk naar de perfect redelijke hoogte van het gras. “Kun je dat doen *nadat* ik weg ben?” Een moment waarop hij hoogstwaarschijnlijk met grote smart wacht.

De man scant het gras alsof hij het nog nooit eerder heeft gezien. “Als ik het niet snel doe, dan zal iemand

van de VvE gaan zeuren en zij zijn veel irriteranter dan jij.”

Is dat een versluierd compliment of een klacht tegen de VvE?

“Misschien kun je het doen als ik weg ben,” stel ik voor.

Hij veegt op een uiterst afleidende manier een paar zweetdruppels van zijn romp. “En wanneer zal dat zijn?”

Ik verban zweet likkende fantasieën uit mijn hoofd. “Ik moet zo wat boodschappen gaan doen.” Met inbegrip van meer Advil, omdat mijn hoofdpijn alleen maar erger en erger wordt, hoewel mijn krampen enigszins zijn afgenomen. Mijn baarmoeder lijkt op dit moment gelukkiger te zijn. Geen idee waarom.

“Wanneer is zo?”

“Over een uur?” Ik zet een timer op mijn telefoon.

“Goed dan,” zegt hij.

“Geweldig. En nu... weet je wat die vreselijke geur is?”

Hij snuift aan de lucht voordat een hint van een glimlach zijn ogen bereikt. “Degene die aan rotte eieren doet denken?”

Ik knik.

“De sproeiers gebruiken hier bronwater,” zegt hij. “Dit is hoe het ruikt.”

Als om zijn woorden te bevestigen, waait de wind vanuit de sproeier in mijn richting en test het mijn kokhalsreflex.

“Is er een kans dat je de sprinklers een andere keer kunt gebruiken?” vraag ik.

Klink ik bevoorrecht? Als dat zo is, dan geef ik hem daar ook de schuld van — hij haalt namelijk het ergste in me naar boven.

Hij krult zijn bovenlip omhoog. “Als het Uwe Majesteit uitkomt, zal ik de sproeiers voor zonsopgang aanzetten.”

“Geweldig. Bedankt.”

“Anders nog iets?” vraagt hij, naast me uit te dagen om iets anders te noemen.

“Je bent je gereedschap op de keukenvloer vergeten,” zeg ik.

“Ik zal ze over een uur ophalen,” zegt hij, start dan de afschuwelijke machine opnieuw op en rijdt weg, terwijl hij benzinedampen in zijn kielzog achterlaat.

Ik ga terug naar binnen en ga op een comfortabele bank zitten met uitzicht op de stinkende sproeiers. Ik ga niet terug naar buiten totdat ik het water zie verdwijnen.

Terwijl ik zit, voel ik een obscene steek van teleurstelling bij het zien van het gereedschap dat hij heeft achtergelaten. Wil een deel van me dat hij langskomt om ze te halen als ik thuis ben? Zo ja, wat is er mis met dat deel van mij? Is Jolene op de een of andere manier in mijn hoofd gekomen?

Nee, ik ben niet eerlijk naar Jolene. Toen ze predikte dat ik wat vitamine D nodig had, was dit niet wat ze bedoelde. Zelfs zij kent het verschil tussen een pik krijgen en met een lul samenzijn.

Niet dat ik op deze vakantie voor dat eerste zou gaan, hoe aardig de man die eraan vastzit ook mag zijn. Die ene informele seksafpraak die mijn leven voor altijd veranderde, was mijn laatste. Als ik seks heb, dan zal het als onderdeel van een echte relatie moeten zijn, en dat zal niet op vakantie gebeuren. Het meeste waar ik in zo'n verre postcode op kan hopen is een avontuurtje, wat in feite een soort seksafpraak is.

Hoe dan ook, zelfs als de loodgieter/grasmaaier een New Yorker was, zou hij geen relatiemateriaal zijn.

Mijn telefoon gaat.

Het is Reagan. Hij ratelt een paar minuten door over hoe dol hij op het kamp is, voordat hij vraagt hoe het met mij gaat.

“Geweldig, knul,” zeg ik. “Het is hier leuk. Ik ga zo boodschappen doen en daarna misschien naar het strand.”

“Wij gaan later vandaag naar het strand,” zegt hij opgewonden en hij vertelt me het hele programma dat aan de strandtrip voorafgaat voordat hij een verhaal begint over de vrienden die hij al heeft gemaakt.

Over vrienden gesproken, ik begin zodra ik ophang een groeps gesprek met de mijne om ze opnieuw voor het ongelooflijke geschenk te bedanken.

“Stuur van alles foto's,” eist Dorothy.

“Maar misschien niet van de vitamine D,” zegt Jolene. “Stuur ze in ieder geval niet naar mevrouw Preuts.”

De sprinklers gaan buiten uit.

Dus daar heeft hij zich aangehouden. Mooi zo. Dat is het minste wat hij kan doen.

Ik neem afscheid van mijn vriendinnen en ga naar buiten om bij het zwembad te loungen.

Als ik ga zitten, voel ik een aangenaam warm briesje langs mijn huid gaan en de lucht is vrij van zwavel. Het enige wat ik ruik, is vers gemaaid gras.

De pil die ik eerder heb genomen, moet ook zijn gaan werken, omdat ik me semi-normaal en op het punt van kalmte voel.

Dat is waarschijnlijk de reden waarom het alarm dat ik eerder heb ingesteld op dat exacte moment afgaat.

Juist. Ik had beloofd om hier niet te zijn als hij zijn gereedschap komt pakken en het grasmaaien afmaakt.

Grr. Ik sta op en controleer de temperatuur van het zwembad.

Warm en perfect natuurlijk. Nog een reden waarom ik niet weg wil.

Misschien hoef ik dat niet te doen? Misschien kan ik oordopjes in doen en zwemmen, terwijl hij die herrie maakt?

Nee. Ik denk dat dit misschien dat gekke deel van me is dat iets bekokstoofd om de loodgieter me in mijn bikini te laten zien als wraak voor zijn neiging om zonder shirt rond te lopen. Hoewel ik bleek ben, ben ik in redelijk goede vorm en heb ik in jaren niet de kans gehad om met dat feit te pronken.

Goed dan. Ik zal het zwembad later gebruiken. De oceaan is misschien toch beter.

Ik ga terug, trek mijn bikini aan, trek een zomerjurk aan en rijd naar de plaatselijke supermarkt, waar ik voor nu alleen Advil haal — de boodschappen kunnen bederven als ik ze in deze hitte in de kofferbak laat liggen.

Als ik het strand op stap, voel ik me bijna duizelig. Er is iets speciaals aan het gevoel van warm zand tussen je tenen, het geluid van de branding en het uitzicht op de eindeloze blauwe uitgestrektheid. Iets dat mijn hoofdpijn beter weg laat trekken dan welk medicijn dan ook.

Iets wat mijn humeur ook verbetert, is een heel vreemd gezicht: een paar mensen die op het strand op een echte bank zitten. Hij lijkt op een Bedlington terriër en zij op een Chinese naakthond.

Waarom de bank? Hoe? Wie boeit dat? Wat ik hoop dat er is gebeurd: iemand heeft de bank weggegooid, en dit ondernemende stel heeft hem opgepakt en besloten dat het een geweldige strandstoel zou zijn. Of ze hebben op deze manier hun eigen bank met pensioen laten gaan. Voor zover ik weet, is dit misschien een traditie in Florida, zoals New Yorkers die de veters van hun oude sneakers aan elkaar knopen en ze omhoog gooien om ze aan hoogspanningslijnen op te hangen.

Ik loop met een glimlach op mijn gezicht naar voren om de temperatuur van de oceaan te voelen.

Het water is warm, maar er is een groot probleem als ik wil zwemmen: de golven zijn veel te hoog. Nu ik oplet, zie ik ook een rode vlag in de buurt hangen en

een bord eronder dat zegt, “Zwemmen wordt vandaag niet aanbevolen. Geen strandwacht aanwezig.”

Ach ja. De zonnestralen in me opnemen is misschien wel alle ontspanning die ik nodig heb.

Ik spreid mijn handdoek uit, ga erop liggen, sluit mijn ogen en doe alsof ik ook op een bank zit... en dat is wanneer ik in slaap val.

Wat knispert er in mijn mond, waarom heb ik het zo heet en wat is die lucht?

Ik open mijn ogen en lig met mijn gezicht naar beneden in het zand, met de handdoek als een deken over me heen, in plaats van onder me te blijven zoals een loyaal strandlaken zou moeten doen.

Shit. Ik heb genoeg zand in mijn mond om een klein kasteel te maken.

Me erg vrouwelijk voelend, zit ik de volgende paar minuten krachtig te spugen. Vervolgens zoek ik naar een bron van water, zodat ik mijn mond kan spoelen en de bron van de vreemde geur kan achterhalen. Als het weer bronwater is, dan kan ik het misschien gewoon gebruiken om mijn mond te spoelen, of het nou wel of niet stinkt.

Nee. Het zijn geen sproeiers, maar iets dat vreemder is. Er staat een koe in de buurt en de lucht komt van een koeienvlaai die ze heeft gemaakt. En ja, ik bedoel een gewone koe, het type dat ‘boe’ zegt, geen zeekoe, zoals een lamantijn, een dier waar dit gebied

eigenlijk beroemd om is. Dankzij de kleur en de trieste ogen lijkt ze wel een gigantische basset hound, alleen zonder de hangoren en met hoorns.

Ik wrijf in mijn ogen, wat een vergissing is, want nu voelen die ook zanderig aan. Zou de koe een hallucinatie kunnen zijn die door een zonnesteek wordt veroorzaakt?

Maar waarom kijkt het stel op die bank dan ook naar haar? Ik heb *hen* gezien, voordat ik in slaap viel.

Wat nog belangrijker is, kan de koe me wat melk geven voor een mondspoeling?

Ik krimp ineen terwijl de scène zich voor mijn ogen afspeelt: ik loop naar de koe toe, pak haar uier — die in feite een borst is — en trek hem in mijn mond.

Ja. Nee, dank je. Misschien als ik op school was gebleven en dierenarts was geworden zoals ik altijd had gewild, dan had ik ervaring met koeien gehad en dan zou ik zoiets kunnen doen, maar niet met de diploma's als huisdierentrimmer. De koe zou me tegen mijn hoofd schoppen — en daar gelijk in hebben — en dan zou ik sterven en een van die 'alleen in Florida'-verhalen op het nieuws worden.

Ik herinner me uiteindelijk het toilet in de buurt van waar ik geparkeerd sta, dus dat is waar ik naartoe ga om mijn mond te spoelen.

Er hangt alleen een bord boven de wasbak met, "Gevaar. Geen drinkwater, niet drinken."

Hmm. Het is duidelijk dat je je handen met dit water mag wassen, dus de grote vraag is: zou het

spoelen van mijn mond dichterbij drinken of handen wassen zitten?

Fuck het. Ik pak wat water en spoel eerst mijn mond en dan mijn ogen.

Ah. Veel beter. Hopelijk heb ik nu geen oogontsteking en cholera opgelopen.

Ik kom net op tijd terug bij mijn handdoek om getuige te zijn van een besnorde bulterriër-achtige kerel die de koeienvlaai in een grote zak deponeert, zoals hondenbezitters dat voor hun viervoeters doen.

Raar. De bulterriër leidt de koe dan weg — voordat iemand de kans krijgt om voor de hand liggende vragen te gaan stellen.

Mijn theorie is dat het een van die Kobe-koeien was — geen relatie met de beroemde basketbalspeler. Naar verluidt worden die koeien als royalty behandeld en krijgen ze bier, massages en waarschijnlijk ook pedicures. Als dat allemaal waar is, waarom zou je dan geen wandeling op het strand maken?

Ik denk nog wat verder over deze vraag na, ga op mijn handdoek zitten en bewonder de golvende oceaan.

Hmm. Ondanks het zwembod zijn er surfers in de verte.

Een van hen heeft zelfs een golden retriever op de surfplank bij zich. Hoe schattig is dat?

Ik zucht weemoedig. Reagan zou het geweldig vinden als hij dit zag. Hij is dol op die video's van honden die allerlei leuke dingen doen, van zingen tot